

YUSRA MARDINI

Αδύνατον να μη σε καθηλώσει η Yusra, το κορίτσι που κάποτε καλύμνησε για να επιβιώσει και τώρα αγωνίζεται για την αξιοπρέπεια και την ανακούφιση αμέτρητων προσφύγων.

KHALED HOSSEINI, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Πεταλούδα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΗ ΣΥΡΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΡΙΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΣΔΑΓΛΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η σπίθα

ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΚΟΛΥΜΠΑΩ ΠΡΙΝ ΜΑΘΩ ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΩ. Ο μπαμπάς μου, ο Έζατ, που είναι προπονητής κολύμβησης, με βάζει απλώς μέσα στο νερό. Δεν είμαι αρκετά μεγάλη για να φορέσω μπρατσάκια, οπότε κι εκείνος βγάζει την πλαστική σχάρα από το λούκι της υπερχειλίσσης στην άκρη της πισίνας και με ρίχνει μέσα στο ρηχό νερό που βρίσκεται από κάτω.

«Έλα, χτύπα τα πόδια σου τώρα έτσι» λέει ο μπαμπάς.

Κουνάει τα χέρια του σαν κουπιά κι εγώ χτυπάω τα πόδια μου όπως όπως μέχρι να καταλάβω πώς πρέπει να κλωτσάω. Συχνά κουράζομαι και το λίκνισμα του νερού με νανουρίζει και κοιμάμαι. Ο μπαμπάς δεν το παίρνει είδηση ποτέ. Είναι πολύ απασχολημένος με το να δίνει εντολές στη μεγαλύτερη αδερφή μου, τη Σάρα. Καμία από τις δυο μας δεν επέλεξε να μάθει να κολυμπάει. Δεν θυμόμαστε καν πώς ξεκινήσαμε. Απλώς κολυμπάμε, πάντοτε αυτό κάναμε.

Είμαι ένα γλυκό παιδάκι, με ανοιχτόχρωμο δέρμα, μεγάλα καστανά μάτια, μακριά σκουρόχρωμα μαλλιά και στρωτό, καλοφτιαγμένο σουλούπι. Είμαι αδιανόητα ντροπαλή και δεν ανοίγω σχεδόν ποτέ το στόμα μου για να μιλήσω. Είμαι χαρούμενη μόνο όταν βρίσκομαι με τη μαμά μου, τη Μερβάτ. Όποτε πηγαίνει στην τουαλέτα, εγώ κάθομαι απέξω μέχρι να τελειώσει. Όποτε πάει να μου μιλήσει κανένας άλλος ενήλικας, κάθομαι απλώς και τον κοιτάζω αμίλητη.

Τα «Σαββατοκύριακα»^{*} πηγαίνουμε συνήθως επίσκεψη στους παππούδες μου στην πόλη. Η γιαγιά μου, η Γιουσρά, που έχω πάρει και το όνομά της, είναι σαν δεύτερη μητέρα για μένα. Κρύβομαι πίσω από τις μακριές πτυχώσεις της *αμπάγια* της, του εφαρμοστού παλτού της, που φτάνει ως το πάτωμα, ενώ ο παππούς μου, ο Αμπού Μπασάμ, προσπαθεί να με καλοπιάσει με γλυκά για να με κάνει να του χαμογελάσω. Δεν την πατάω ποτέ, οπότε κι εκείνος με πειράζει και με φωνάζει «ποντικάκι».

Η Σάρα είναι τρία χρόνια μεγαλύτερη και το ακριβώς αντίθετο από μένα. Κανείς δεν μπορεί να την κάνει ζάφτι. Όλο σε μεγάλους μιλάει, ακόμα και σε αγνώστους στα μαγαζιά, σε μια δική της αυτοσχέδια γλώσσα. Της αρέσει να διακόπτει τα τσάγια της γιαγιάς ανεβαίνοντας πάνω στον καναπέ της και λέγοντας ασυναρτησίες – κουνάει μάλιστα και τα χέρια της σαν να βγάζει λόγο. Όποτε τη ρωτάει η μαμά, η Σάρα λέει ότι μιλάει αγγλικά.

Είμαστε μεγάλη οικογένεια. Η μαμά και ο μπαμπάς έχουν συνολικά έντεκα αδέρφια. Γύρω μας έχουμε όλο ξαδέρφια. Ζούμε στο Σετ Ζείναμπ, μια πόλη στα νότια της Δαμασκού, της πρωτεύουσας της Συρίας. Ο μεγάλος αδερφός του μπαμπά, ο Γκασάν, μένει στην πολυκατοικία απέναντί μας και τα παιδιά του, τα ξαδέρφια μας, έρχονται κάθε μέρα στο σπίτι για να παίξουμε.

Η κολύμβηση είναι το πάθος της οικογένειας και ο μπαμπάς περιμένει να το συμεριζόμαστε κι εμείς. Όλα του τα αδέρφια έμαθαν να κολυμπάνε από πολύ μικρά. Ο μπαμπάς κολυμπούσε για λογαριασμό της Συρίας όταν ήταν έφηβος, όμως αναγκάστηκε να σταματήσει όταν τον κάλεσαν για την υποχρεωτική του θητεία στον στρατό. Όταν γεννήθηκε η Σάρα, επέστρεψε στις

* Σ.τ.Μ.: Το Σαββατοκύριακο στη Συρία αντιστοιχεί στις μέρες Παρασκευή-Σάββατο.

πισίνες ως προπονητής. Ο μπαμπάς πίστευε πάντοτε στις ικανότητές του με πάθος. Μια μέρα πριν γεννηθώ εγώ έριξε τη Σάρα, που ήταν ακόμη μωρό, μέσα στην πισίνα, για να αποδείξει πόσο καλός προπονητής ήταν. Ήθελε να δείξει στους άλλους ότι μπορούσε να μάθει ακόμα και σ' ένα μωρό, στην κόρη του, να κολυμπάει. Η μαμά είχε μείνει να τον κοιτάζει σιωπηλή αλλά έντρομη καθώς εκείνος έβγαζε από το νερό την αδερφή μου.

Τον χειμώνα που γίνομαι τεσσάρων χρονών ο μπαμπάς πιάνει δουλειά στο Αθλητικό Συγκρότημα Τιςρέεν, έδρα της Συριακής Ολυμπιακής Επιτροπής στη Δαμασκό. Κανονίζει να αναλάβει εμένα ένας άλλος προπονητής, ενώ ο ίδιος επικεντρώνεται στη Σάρα, που είναι τότε επτά ετών. Κάνω προπόνηση τρεις φορές την εβδομάδα στην τρομακτική πισίνα των ολυμπιακών διαστάσεων. Οι βασικές πηγές φωτός είναι τα μακριά, χαμηλά παράθυρα που απλώνονται κατά μήκος των τριών πλευρών του κτιρίου. Πάνω από το τζάμι είναι καρφωμένα μεταλλικά στόρια, που κρατάνε απέξω το εκτυφλωτικό φως του ήλιου. Σε ένα από αυτά, δίπλα στον πίνακα με τα σκορ, είναι κρεμασμένο ένα μεγάλο πορτρέτο του σύριου προέδρου Μπασάρ Αλ-Ασάντ.

Στην πισίνα κάνει πάντοτε παγωνιά. Πολύ σύντομα, όμως, ανακαλύπτω ότι έχει και τα καλά του το να είσαι μικροκαμωμένη, ντροπαλή και χαριτωμένη. Δεν περνάει πολύς καιρός και ο καινούργιος μου προπονητής την έχει πατήσει μαζί μου. Τον κάνω ό,τι θέλω.

«Κρυώνω» μουρμουρίζω, κοιτάζοντάς τον με ορθάνοιχτα τα αθώα μάτια μου.

«Τι τρέχει, μικρή μου;» ρωτάει ο προπονητής. «Κρυώνεις; Δεν παίρνεις την πετσετούλα σου να πας να καθίσεις λίγο έξω στον ήλιο; Τι τρέχει, αγάπη μου; Πεινάς κιόλας; Εντάξει, λοιπόν, έλα να σου βάλω λίγο κέικ».

Για τέσσερις ακόμα υπέροχους μήνες καλοπέρασης μπαίνω σπάνια στην πισίνα. Από τον μπαμπά, όμως, δεν μπορώ να ξεφύγω. Μια μέρα περνάω από μπροστά του ύστερα από την προπόνηση. Η πισίνα είναι άδεια, ο μπαμπάς ετοιμάζεται για το επόμενο του μάθημα. Η μαμά έχει έρθει, όπως συνήθως, να μας πάρει και περιμένει ήσυχα σε μια καρέκλα δίπλα στην πισίνα. Ο μπαμπάς με παίρνει χαμπάρι προτού φτάσω κοντά της.

«Γιουσρά» μου λέει. «Για έλα δω».

Σφίγγω την πετσέτα γύρω από τους ώμους μου και τρέχω προς το μέρος του. Με το που βρίσκομαι σε απόσταση λαβής, εκείνος μου βγάζει την πετσέτα, με σηκώνει ψηλά και με ρίχνει στο νερό. Παλεύω να κρατηθώ στην επιφάνεια και προσπαθώ απεγνωσμένα να πάρω αέρα. Χτυπάω πανικόβλητη χέρια και πόδια. Οι τέσσερις μήνες ηλιοθεραπείας και κέικ έχουν αφήσει τα σημάδια τους. Και από τον μπαμπά δεν μπορώ να το κρύψω. Έχω ξεχάσει να κολυμπάω. Οι βλαστήμιες του αντηχούν παντού μέσα στο κολυμβητήριο και κάνουν τα αυτιά μου να κουδουνίζουν. Πλησιάζω με κόπο στην άκρη της πισίνας και πιάνομαι από το τοιχάκι. Δεν τολμάω να σηκώσω το βλέμμα.

«Τι έκανες, μου λες;» φωνάζει εκείνος. «Τι έκανες τόσον καιρό;»

Βγαίνω όπως όπως έξω και στέκομαι όρθια απέναντί του. Μαζεύω όλη μου τη δύναμη και σηκώνω το κεφάλι να τον κοιτάξω. Μεγάλο λάθος. Ο μπαμπάς έρχεται προς το μέρος μου με το πρόσωπο αναψοκοκκινισμένο από την οργή. Με φτάνει με λίγα μόνο βήματα. Εγώ καρφώνω το βλέμμα μου στα πλακάκια και ετοιμάζομαι για την τιμωρία μου.

Ο μπαμπάς σκύβει προς το μέρος μου.

«Μα τι έχεις πάθει;» φωνάζει. «Τι σου έκανε;»

Με γραπώνει δυνατά από τους ώμους και με πετάει ξανά μέσα στην πισίνα. Πέφτω με την πλάτη στο νερό και ύστερα από λίγο

βγαίνω ξανά στην επιφάνεια, με τη μύτη μου γεμάτη χλώριο και τα μάτια μου ορθάνοιχτα από το σοκ. Φτύνω και σπαρταράω σαν ψάρι που πιάστηκε στο αγκίστρι. Χτυπάω με δύναμη χέρια και πόδια και κάπως καταφέρνω να φτάσω ξανά στην άκρη της πισίνας. Πιάνομαι γερά από το τοιχάκι, με τα μάτια μου καρφωμένα στο νερό που χορεύει.

«Έξω!» μου φωνάζει εκείνος. «Βγες έξω αμέσως!»

Βγαίνω με κόπο από την πισίνα και τρέχω να σταθώ λίγο πιο μακριά. Κοιτάζω τον μπαμπά με επιφύλαξη. Έχει το βλέμμα του ανθρώπου που με χαρά θα το έκανε αυτό όλη την ημέρα. Τρεις, τέσσερις, είκοσι φορές, μέχρι να μάθω ξανά να κολυμπάω. Έρχεται πάλι προς το μέρος μου κι εγώ ρίχνω ένα ικετευτικό βλέμμα στη μητέρα μου. Εκείνη κάθεται ακίνητη και μας κοιτάζει από το πλάι της πισίνας. Η έκφρασή της είναι ανεξιχνίαστη. Δεν λέει λέξη. Η πισίνα είναι του μπαμπά το βασίλειο.

«Έζατ! Τρελάθηκες;»

Τολμάω να σπκώσω το βλέμμα για να δω. Είναι ο θεός μου, ο Χουσάμ, ο μικρότερος αδερφός του μπαμπά. Ο σωτήρας μου.

«Μα τι κάνεις εκεί;» φωνάζει ο Χουσάμ, κάνοντας τον γύρο της πισίνας για να μας φτάσει.

Κοιτάζω τον μπαμπά. Το πρόσωπό του είναι ακόμη κατακόκκινο, όμως δείχνει κάπως αποπροσανατολισμένος τώρα που τον έκοψαν πάνω στο παραλήρημά του. Αυτή είναι η ευκαιρία μου. Τρέχω στη μαμά και χώνομαι ανάμεσα στα πόδια της καρέκλας της. Τραβάω και τη μακριά της φούστα πίσω μου. Ο καβγάς που εκτυλίσσεται πλάι στην πισίνα μου ακούγεται τώρα καθουσιαστικά μακριά. Η μαμά μετακινείται ελαφρά στην καρέκλα της. Θα είμαι ασφαλής εδώ ώσπου να ηρεμήσει ο μπαμπάς.

Ύστερα από εκείνη την ημέρα, ο μπαμπάς δεν με αφήνει από τα μάτια του. Δεν πρόκειται να διακινδυνεύσει να με χαλάσει

πάλι κανείς. Είμαι κόρη του. Και θα μάθω να κολυμπάω, είτε μου αρέσει είτε όχι. Μου φοράει φουσκωτά μπρατσάκια και με βάζει στην πισίνα μαζί με τους συνομήλικους της Σάρα.

Επιπλέω στη μια άκρη της πισίνας ενώ οι άλλοι κάνουν προπόνηση. Οι μεγαλύτεροι κολυμβητές δεν μου δείχνουν κανένα έλεος. Περνάνε από μπροστά και με βουλιάζουν. Πολύ σύντομα μαθαίνω να τους διώχνω από μπροστά μου ή να βυθίζομαι ακόμα πιο βαθιά ενώ εκείνοι περνάνε πάνω από το κεφάλι μου. Σιγά σιγά ο μπαμπάς ξεφουσκώνει τα μπρατσάκια, μέχρι που μαθαίνω ξανά να κολυμπάω.

Εκείνο το καλοκαίρι ο θεός μου ο Γκασάν και η οικογένειά του μετακομίζουν στην Νταράγια, ένα προάστιο της Δαμασκού, οχτώ χιλιόμετρα νοτιοδυτικά από το κέντρο της πόλης. Η μαμά και ο μπαμπάς αποφασίζουν να τους ακολουθήσουν. Μετακομίζουμε σε ένα μεγάλο σπίτι, σε έναν μακρύ ολόισιο δρόμο, που λειτουργεί ως σύνορο ανάμεσα στην Νταράγια και μια άλλη περιοχή, την Αλ Μοανταμιέ, στα δυτικά.

Η Σάρα κι εγώ παίρνουμε το μεγαλύτερο δωμάτιο, που βρίσκεται στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Είναι πάντοτε πλημμυρισμένο με φως. Ο εξωτερικός τοίχος είναι όλος φτιαγμένος από γυαλί. Το δωμάτιο της μαμάς και του μπαμπά είναι μικρότερο. Στο κέντρο του υπάρχει ένα τεράστιο κατάλευκο κρεβάτι αντίκα, δώρο από τη γιαγιά και τον παππού. Η Σάρα κι εγώ το καταστρέφουμε ζωγραφίζοντας πάνω του με τα βαφτικά της μαμάς. Ένα άλλο αγαπημένο μας παιχνίδι είναι να φτιάχνουμε στο πάτωμα έναν τεράστιο σωρό με τα ρούχα της μαμάς και να καθόμαστε πάνω του, σαν βασιλίσσες στο κάστρο τους. Εγώ περνάω πολλές ώρες στο μπαλκόνι κοιτάζοντας από κάτω τον πολυσύχναστο δρόμο ή χαζεύοντας, πάνω από τις στέγες, τους μυτερούς μινι-ρέδες από τα πολλά τζαμιά της περιοχής.

Οι γονείς μας δεν είναι σχολαστικοί μουσουλμάνοι, όμως μας έχουν μάθει καλά τους κανόνες. Μας διδάσκουν να τους ακολουθούμε και, το πιο σημαντικό, μας διδάσκουν ότι ένας καλός μουσουλμάνος δείχνει πάντα σεβασμό. Σεβασμό προς τους γηραιότερους, σεβασμό προς τις γυναίκες, σεβασμό προς όσους προέρχονται από διαφορετικές θρησκείες και πολιτισμούς. Σεβασμό προς τη μητέρα. Σεβασμό προς τον πατέρα. Ειδικά αν είναι και ο δάσκαλός σου στην κολύμβηση.

Του μπαμπά τού αρέσει να διαχωρίζει τους ρόλους του. Στην πισίνα απαιτεί να τον φωνάζουμε «δάσκαλο». Στο σπίτι μπορούμε να τον φωνάζουμε «μπαμπά», στην πράξη όμως εξακολουθεί να είναι δάσκαλός μας. Η προπόνηση δεν σταματάει ποτέ. Φτάνω σε σημείο να τρέμω τις Παρασκευές, που σηματοδοτούν την αρχή του «Σαββατοκύριακου». Κάθε βδομάδα ο μπαμπάς περιμένει να μας δει να αράζουμε στον καναπέ, και τότε ορμάει στο καθιστικό και χτυπάει παλαμάκια.

«Ελάτε, κορίτσια!» λέει. «Πάρτε τα λάστιχα να δουλέψουμε λίγο τους ώμους σας».

Σηκωνόμαστε με κόπο και πάμε να βρούμε τα μακριά λάστιχα. Εκείνος τα στερεώνει στο παράθυρο του καθιστικού και μας στρώνει στη δουλειά. Το καλύτερο κομμάτι του εκπαιδευτικού του προγράμματος είναι όταν μας βάζει να δούμε αγώνες στην τηλεόραση. Βλέπουμε τα παγκόσμια πρωταθλήματα κολύμβησης και στίβου, και τα τέσσερα τουρνουά Γκραν Σλαμ του τένις και το Τσάμπιονς Λιγκ. Εγώ γίνομαι φανατική οπαδός της Μπαρτσελόνα. Ο μπαμπάς δεν σπαταλάει ούτε λεπτό από τον χρόνο που περνάμε μπροστά στην τηλεόραση. Μας επισημαίνει τις αδιόρατες διαφορές ανάμεσα στις τεχνικές των κολυμβητών και θαυμάζει το ιδιαίτερο στιλ των ποδοσφαιριστών. Παινεύει τους τενίστες όταν κατατροπώνουν τους αντιπάλους τους και τους χλευάζει όταν

καταρρέουν από την πίεση. Εμείς καθόμαστε και κουνάμε σιωπηλά το κεφάλι.

Το καλοκαίρι που γίνομαι έξι παρακολουθούμε τους τελικούς αγώνες των Ολυμπιακών του 2004 στην Αθήνα. Βλέπουμε τα 100 μέτρα πεταλούδα των αντρών.

«Κοιτάζτε τη λωρίδα τέσσερα» λέει ο μπαμπάς. «Μάικλ Φελπς. Ο Αμερικάνος».

Στο καθιστικό απλώνεται μια τεταμένη σιωπή. Ακούγεται μια κόρνα. Οχτώ κολυμβητές τινάζονται σαν βέλη στην πισίνα. Μια υπόγεια κάμερα δείχνει τον Φελπς να στρίβει τη λεκάνη του, ενώ τα μακριά του πόδια και οι ακούραστοι αστράγαλοι αναδεύουν το νερό πίσω του. Οι κολυμβητές ξαναβγαίνουν στην επιφάνεια μέσα σε μια έκρηξη αφρισμένου νερού. Ο Φελπς βρίσκεται σχεδόν ένα μέτρο πίσω από τον αντίπαλό του, τον Ίαν Κρόκερ. Η μάχη φαντάζει μάταιη.

Οι τεράστιοι ώμοι του Φελπς τεντώνονται προς τα πίσω, το σώμα του πέφτει με πάταγο προς τα μπρος. Κάνει την τούμπα του και παντού τινάζονται αφροί. Ξαναβγαίνει στην επιφάνεια, όμως είναι ακόμη πίσω. Αποκλείεται να τα καταφέρει. Σαράντα μέτρα, τριάντα μέτρα. Στα είκοσι πέντε μέτρα πριν από τον τερματισμό ο Φελπς διπλασιάζει την ταχύτητά του. Και φτάνει τον Κρόκερ.

Τα μάτια μου ανοίγουν διάπλατα. Τεντώνεται και πέφτει, τεντώνεται και πέφτει. Χωρίς σταματημό. Κρατάω την αναπνοή μου. Είναι τόσο κοντά. Τρία, δύο, ένα. Ο Φελπς και ο Κρόκερ χτυπάνε με δύναμη το σημείο του τερματισμού. Πρώτος ο Φελπς. Του το πήρε το χρυσό του Κρόκερ. Νίκησε για τέσσερα εκατοστά του δευτερολέπτου.

Κοιτάζω σαν μαγεμένη την οθόνη. Ο μπαμπάς σηκώνεται και δίνει μια με τη γροθιά του στον αέρα. Γυρίζει και μας κοιτάζει στα μάτια.

«Είδετε;»

Στην οθόνη, ο Φελπς βγάζει τα γυαλάκια του και κοιτάζει σαν χάννος τον πίνακα της βαθμολογίας. Σηκώνει τα χέρια του ψηλά για να δείξει τον θρίαμβό του. Εγώ κοιτάζω την οθόνη με τα φρύδια σμιχτά. Μελετώ το πρόσωπό του και αναρωτιέμαι αν το συναίσθημα αυτό είναι αρκετό για να αντισταθμίσει όλες τις δύσκολες στιγμές. Τόσος πόνος και θυσίες για ένα μόνο δευτερόλεπτο δόξας.

Ποτέ μου δεν επέλεξα να γίνω κολυμβήτρια. Από εκείνη, όμως, τη στιγμή δεν μπορώ να ξεκολλήσω. Η φιλοδοξία μου καίει τα σωθικά. Σφίγγω τις γροθιές μου. Δεν με νοιάζει πια το κόστος. Θα ακολουθήσω τον Φελπς ως την κορυφή. Ως τους Ολυμπιακούς. Ως το χρυσό. Ή θα πεθάνω παλεύοντας.

Μια αληθινή ιστορία που εμπνέει και συγκινεί· το επικίνδυνο ταξίδι μιας έφηβης προσφυγοπούλας προς τη σωτηρία· ο αγώνας ενός κοριτσιού να διεκδικήσει το δικαίωμά του στο όνειρο.

Βουτάω στα νερά που λαμπυρίζουν.

«Γιουσρά! Μα τι κάνεις εκεί;»

Βουτάω μέσα στα κύματα, χωρίς να δώσω σημασία στην αδερφή μου. Το πέλαγος μουγκρίζει πάνω από το σταθερό χτύπημα του σφυγμού μου. Νιώθω το σωσίβιο να ανεβαίνει προς τα πάνω στο στήθος μου και βγαίνω στην επιφάνεια. Από τη βάρκα φτάνουν στα αυτιά μου προσευχές απόγνωσης.

Το κύμα κυλάει και ξαναφουσκώνει. Οι ριπές του νερού κοπανάνε το κεφάλι μου στα πλαϊνά της βάρκας. Το αλμυρό νερό μού τσούζει τα μάτια, γεμίζει το στόμα και τη μύτη μου. Ο αέρας κάνει τα μαλλιά μου μαστίγια γύρω από το κεφάλι μου. Η παγωνιά τρυπώνει στο σώμα μου, ξεκινώντας από τα πέλματα και τις γάμπες και φτάνοντας ως τους μηρούς. Νιώθω τα πόδια μου να συσπώνται ανεξέλεγκτα.

«Γιουσρά! Ανέβα πάλι στη βάρκα».

Αρπάζομαι πιο σφιχτά από το σκοινί. Δεν πρόκειται ν' αφήσω την αδερφή μου μόνη της σ' αυτό. Κανείς δεν πρόκειται να πεθάνει όσο είμαστε εμείς εδώ. Είμαστε Μαρντίνι εμείς. Και κολυμπάμε.

Είμαστε περήφανοι για το θάρρος και την αποφασιστικότητα της Yusra και για το γεγονός ότι αποτελεί φωτεινό παράδειγμα για τους νέους όλου του κόσμου.

BARACK OBAMA, ΤΕΩΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΩΝ ΗΠΑ

ISBN:978-618-03-1578-3

9 786180 315783

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81578